

Identificată în cimpia Munteniei, la fel ca în restul țării prin numeroase așezări, epoca de înflorire a culturii geto-dace, din sec. III-I î.e.n. este cunoscută datorită cercetării unor stațiuni Latene și în perimetrul actual al Bucureștilui.

Teritoriul Capitalei situat în centru cimpiei bucureștene — mărginită de Argeș, Dimbovița, Colentina, Valea Săratii și cimpia Vlăsiei¹ — prin condiții naturale favorabile existente, a oferit permanent posibilitatea de a fi locuit, totodată servind drept punct de legătură între dealuri și lunca Dunării.

Clima temperată continentală, caracterizată prin veri calde predominante de timp uscat cu precipitații ce cad în cantități variabile și ierni blinde, alternând cu ierni aspre, a constituit un motiv în plus de locuire a acestor ținuturi.

Urmind tradiția înaintașilor care au viețuit pe aceste meleaguri — începând din paleoliticul mijlociu și până în prima epocă a fierului — geto-dacii purtători ai civilizației Latene, s-au stabilit în numeroase locuri din București, descoperite atât prin săpături arheologice mai vechi, datorate arheologului Dinu V. Rosetti, cit și prin săpături recente ca de exemplu cele de la: Căpelu Nou, Popești-Leordeni, Tinganu, Căldăraru-Cernica, Bragadîru, Dudești și altele. Nu toate așezările depistate pe teritoriul Capitalei au fost însă în totalitate studiate, unele fiind numai semnalate. Indiferent de situație, cultura Latene cunoscută în București în peste 20 de puncte a dovedit existența unor așezări de tip rural situate aproape de riurile ce străbat orașul: Sabarul, Dimbovița și Colentina. Din apropierea Sabarului semnalăm locuirea în curs de cercetare de la Bragadîru; de pe terasele Dimboviței amintim pe cele de la: Clurel, Mihai Vodă², Radu Vodă³, biserică Bucur, etc., iar de pe Colentina stațiunile: Străulești, Dămăroaia⁴, Herestrau, Tei, Tei Toboc, Ziduri între Vii⁵, Pantelimon⁶, Căpelu

* Comunicare susținută la Sesiunea festivă organizată cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la înființarea Muzeului de istorie a municipiului București, 2—4.XII.1971.

¹ Vintilă Mihăilescu, *Cimpia Română, balta și delta Dunării*, în *Dealurile și cimpurile României*, București, 1966, p. 300.

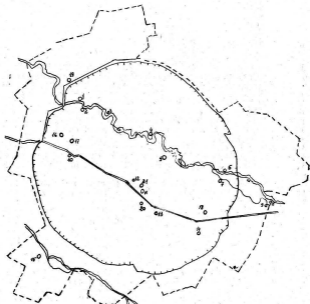
² Sebastian Mocintz și George Cantacuzino, *Șantierul arheologic București. Săpăturile arheologice din sectorul Mihai Vodă 1954*, în *Studii și referate privind istoria României*, 1954, p. 333—341. George Cantacuzino, *Cercetări arheologice pe dealul Mihai Vodă și împrejurimi*, în *București de odinioară*, 1959, p. 84—95.

³ Vlad Zirra, *Săpăturile arheologice din sectorul Radu Vodă*, în *București. Rezultatele săpăturilor arheologice și ale cercetărilor istorice din anul 1953*, București, 1954, p. 412—414. Ion Ionașcu și Vlad Zirra, *Mănăstirea Radu Vodă și biserica din București de odinioară*, 1959, p. 53.

⁴ Dinu V. Rosetti, *Tombea à incineration de l'âge du fer et de l'époque romaine dans la région de Bucarest. La station Dămăroaia*. Buc. 1935, p. 61—64.

⁵ Idem, *La station Ziduri între văi*, București, 1935, p. 57—61.

⁶ Gh. I. Bichir, *Cercetări arheologice pe terasa dreaptă a râului Colentina*, în *Materiale și cercetări arheologice*, VI, 1939, p. 817, 823.

1. Planul oraşului Bucureşti cuprinzând descoperirile Latene.

1. Străuleşti; 2. Dămăroaia; 3. Herăstrău; 4. Lacul Tei; 5. Ziduri în Vii; 6. Pantelimon; 7. Căpâlnu Nou; 8. Tinganu; 9. Căldăraru; 10. Ciurel; 11. Radu Vodă; 12. Mihai Vodă; 13. Văcăreşti; 14. Popeşti Leordeni; 15. Bragadireu; 16. Crângăşi; 17. Plumbuita; 18. Dădeşti; 19. Buziaş; 20. Biserica Bucur; 21. Dealul Spirit

Nou⁷, Tinganu⁸ şi altele. Deşi aşezarea de la Popeşti Novaci, pe Argeş, studiată pentru început de arheologul Dinu V. Rosetti⁹ şi cercetată în continuare de profesorul Radu Vulpe, cit şi aceea de la Snagov⁹, nu fac parte din raza oraşului Bucureşti, le semnalăm deoarece majoritatea

⁷ V. Leahu, *Raport asupra săpăturilor arheologice efectuate, în 1960 la Căpâlnu Nou*, în C.A.B. I, 1963, p. 15—47; *Idem*, *Săpăturile arheologice de la Căpâlnu Nou*, în C.A.B. II, 1963, p. 11—73.

⁸ Panait I. Panait, M. Turcu, Iulia Constantinescu, Paul Cernovodeanu, *Complexul medieval Tinganu. Aşezarea Latene*, în C.A.B. II, 1965, p. 270—278; Panait I. Panait, *Mioara Turcu. Cercetări arheologice la Tinganu. Aşezarea Latene*, în *Bucureşti, Materiale de istorie şi muzeografie VI*, p. 83—95.

⁹ Dinu V. Rosetti, *Săpăturile arheologice de la Snagov, Bucureşti, 1935*, p. 1—52.

materialelor litice depistat în cele două puncte se află în depozitul Muzeului de istorie a municipiului București.

În raport cu albia apelor, geții și-au fixat adăposturile pe terasele joase sau înalte ale râurilor. Aceste așezări deschise și neîntărite artificial, dealtfel cele mai numeroase în regiunea de câmpie, se pare că sînt preferate de către geți. Din categoria așezărilor sus menționate cităm pe aceea de la Cățelu Nou, situată pe un bot de deal de formă triunghiulară mărginită pe laturile lungi de balta Colentina — Pantelimon; de la Bragadiru, din vecinătatea vechii albi a râului Sabar sau Tinganu depistată pe una dintre terasele dominante ale râului Dimbovița, la confluența luncii largi a acestui râu cu valea Tinganului, apărată de codrii care și astăzi mai alcătuiesc pădurea Cernica.

Dintre așezările fortificate — și acestea foarte rar întîlnite la geții aflați pe teritoriul Bucureștiului — face parte aceea de la Radu Vodă găsită pe o colină reprezentînd astăzi un mator desprins din cuprinsul terasei, datorită acțiunii de eroziune a Dimboviței. Forma inițială a dealului, identificată după cîteva planuri din prima jumătate a secolului trecut, era o înălțime cu coama teșită și largă ce se îndrepta coborînd domol spre apa Dimboviței. Aci s-a încheiat o așezare geto-dacă, apărată de un șant, ale cărei urme materiale au fost în cea mai mare parte distruse de locuirea feudală din sec. XVII¹⁰.

Așezările getice amplasate în lunci sau terase deschise neîntărite prezintă unele trăsături caracteristice: 1) sînt mult răspîndite în teren; 2) nu sînt organizate după vreun criteriu bine determinat, casele fiind dispuse la distanțe variabile unele de altele.

Cu privire la tipurile de locuințe getice datele sînt destul de sărace și au putut fi stabilite pe teritoriul Capitalei numai pe baza noilor cercetări arheologice. Cert este că geții au utilizat ca tipuri de locuințe bordeiul și locuința de suprafață. În timp ce bordeiele descoperite la Cățelu Nou aveau formă rombică neregulată, ovală sau rectangulară prevăzute cu trepte de coborîre, la Tinganu, bordeiele găsite în număr restrîns prezentau o formă patrulateră cu colțurile rotunjite. Pămîntul de umplutură scos din locuințele getice aflate la Cățelu Nou, Tinganu, precum și din unicul bordei descoperit pînă în prezent la Bragadiru conținea multă cenușă ceea ce ar putea dovedi folosirea în construcție a trestiei sau păpurîșului. La Tinganu, majoritatea bordeielelor aveau în interior vetre, pe cînd la Cățelu Nou nu s-au găsit niciodată în bordeie, vetre sau urme de arsură puternică; această situație demonstrează plasarea lor în afara încăperilor respective. Locuințele de suprafață — adăposturi ridicate la sol — au fost surprinse în număr mai mare la Bragadiru¹¹ și Cățelu Nou. Cele de la Bragadiru nedistruse de lucrările agricole indică un contur cliptic sau patrulater cu colțurile rotunjite. În colțul de N-E sau Est al camerei respective a existat o vatră deschisă, ovală aproape rotundă cu diametrul între 0,50-1 m. Vetrele așezate direct pe pămînt serveau pentru prepararea hranei. În anumite situații s-au găsit chiar și cuptoare menajere. La

¹⁰ Ion Ionașcu și Vlad Zirra, *Op. cit.*, p. 53.

¹¹ Micara Turcu, *Cercetările privind așezările getice și feudale timpurii de la Bragadiru (1968-1969)*, în *București, VIII, Materiale de istorie și muzeografie*, 1971, p. 55-67.

Mihai Vodă¹² și la Popești-Leordeni¹³ în interiorul unor locuințe au fost descoperite două vetre de pământ ornate având probabil o destinație rituală. Chirpăcul cu urme de nulele dovedește materialul folosit pentru ridicarea pereților. În acest sens se întrebuința în construcție un schelet de pari ce susținea o împletitură din nulele, peste care se lipa un strat gros de lut amestecat cu paie. Din cele arătate mai sus se desprinde concluzia existenței la geți în mod concomitent a bordeelor și a locuințelor de suprafață, fără a se putea face o delimitare în timp între aceste două tipuri de case. Și aici ca și în alte stațiuni, satele getice aveau pe lângă locuințe și gropi menajere circulare, late în partea inferioară și mai înguste la gură cum a fost cazul celor de la Mihai Vodă¹⁴, în formă de clopot sau a unui fund de sac — la Cățelu Nou¹⁵ și Tinganu. Pe lângă funcția menajeră unele au mai deținut și pe aceea religioasă, așa cum se presupune pentru una din gropile în formă de clopot de la Cățelu Nou în interiorul căreia s-au aflat depuse 5 fusaiole¹⁶.

Geții, locuitori ai meleagurilor bucureștene, au folosit unelte realizate din fier; din lipsă de probe directe nu putem lua aici în discuție eventuala existență și a unor unelte din lemn.

Dintre uneltele de fier descoperite se numără prin multitudinea lor, înecesebi cuțitele cu lama dreaptă găsite mai ales la Cățelu Nou și Bragadiru¹⁷, sau cu lama curbă având tăișul pe partea concavă a lamei, descoperite la: Dămăroaia, Cățelu Nou¹⁸, seceri întregi sau fragmentare descoperite tot la: Cățelu Nou¹⁹ și Dudești²⁰, cosoare²¹, foarfece, cîrlige de undiță²², dăști aflate la Dămăroaia²³ și Cățelu Nou²⁴, topoare (Radu

¹² Sebastian Morintz și Dinu V. Rosetti, *Din cele mai vechi timpuri și pînă la formarea Bucureștilor*, în *București de odinioară* 1959, p. 29; G. Cantacuzino, *Op. cit.*, p. 95.

¹³ Mioara Turcu, *Note arheologice pe șantierul de construcție din București. Săpăturile de salvare de la Popești-Leordeni*, în *București VIII, Materiale de istorie și muzeografie*, 1971, p. 89.

¹⁴ G. Cantacuzino, *Op. cit.*, p. 95.

¹⁵ V. Leahu, *Op. cit.*, în C.A.B., I, 1963, p. 30; idem în C.A.B., II, 1965, p. 59—60.

¹⁶ Idem, *Op. cit.*, în C.A.B. II, 1965, p. 60.

¹⁷ Cuțite cu lama dreaptă asemănătoare celor descoperite în București, s-au aflat și la Poiana (cf. Radu și Ecaterina Vulpe, *Les fouilles de Poiana*, în *Dacia III—IV*, p. 335, fig. 115/2 și 115/17) și la Mănăstirea (cf. Gh. Ștefan, *Fouilles de Mănăstirea*, în *Dacia II*, 1925, p. 397 fig. 12/18).

¹⁸ Cuțite cu lama curbă s-au identificat la Poiana (cf. Radu și Ecaterina Vulpe, *Op. cit.*, p. 335, fig. 115/15) Popești (cf. Radu Vulpe și colab., *Șantierul arheologic Popești în S.C.I.V. 1/2—1965*, p. 248 fig. 16/2) Piatra Roșie (cf. C. Dălcoviciu, *Cetatea dacică de la Piatra Roșie. Monografie arheologică*, 1964, p. 78 și pl. VII/14).

¹⁹ Valeriu Leahu, *Op. cit.*, în C.A.B. II, 1965, fig. 37/3 și fig. 38/1.

²⁰ Secera a fost descoperită în campania de săpături a anului trecut.

²¹ Cosoarele s-au găsit la Cățelu Nou (cf. V. Leahu, *Op. cit.*, în C.A.B. I, p. 30 și fig. 21/2; *Istoria orașului București*, 1966, vol. I, p. 41). Pentru aceste unelte există analogii la Popești (cf. Radu Vulpe, *Șantierul arheologic Popești, în Materiale și cercetări arheologice V*, 1958, fig. 11/1).

²² Un cîrlig de undiță este de la Cățelu Nou (cf. V. Leahu, *op. cit.*, în C.A.B. II, 1965, p. 61, fig. 37/3).

²³ Dinu V. Rosetti, *Tombs à l'âge de fer de l'époque romaine dans la région de Bucarest. La station Dămăroaia, București*, 1935, p. 63, fig. 29.

²⁴ Piese asemănătoare există în depozitul de unelte de pe muntele Strimbu (cf. Ion Berciu și M. Popa, *Depozitul de unelte dacice de pe muntele Strimbu de lângă Grădina Muncelului*, în S.C.I.V. 1/1963, p. 156, fig. 3/14).

Vodă)²⁵. O lingură din fier, depistată la lacul Tei, precum și o serie de creuzete erau folosite în scopul topirii minereului de fier.

Repertoriul uneltelor getice, a cuprins și ace de cusut lucrate din sîrmă subțire la vîrf, avînd capătul opus prevăzut cu un orificiu oval sau rotund pentru introducerea firului de ață.

Armele întrebuițate la vînătoare sau în luptă erau realizate tot din fier. Astfel sînt de remarcat vîrfuri de săgeți, fie de tipul piramidal cu trei aripioare longitudinale, ori filiforme, vîrfuri de lănci de forma frunzei de salcie cu nervură mediană pe lamă, precum și pînteni semicirculari terminați cu cîte doi butoni sferici la cele două extremități și un ghlmpu simplu ascuțit și scurt.

Ceramica²⁶, constituie majoritatea inventarului așezărilor getice aflate pe teritoriul Bucureștilor. Vasele din lut au fost bineînțeles lucrate cu mîna sau la roată. Recipientele lucrate cu mîna se divid în două grupe bine cunoscute: 1) vase rău arse, executate neglijent dintr-o pastă de calitate inferioară impură și poroasă, în care s-au folosit ca degresanți cioburi și mai ales pietricele. 2) înglobează recipiente confecționate într-o tehnică superioară, din pastă mai omogenă cu lustru negru sau brun gris, redînd forme cu silueta elegantă și sveltă, care imită pe cele la roată. Ceramica la roată este autohtonă și de import.

Din prima categorie a ceramicii lucrată cu mîna fac parte formele bine cunoscute: vasele bitronconice, vasele „urnă”, ceștile tronconice, întîlnite în toate așezările getice bucureștene — căpăcelele și vîșuțele în miniatură. În a doua categorie executate tot cu mîna se încadrează cîmile, cupele cilindrice, străchinile și farfuriile. Ceramica la roată cuprinde: căni mijlocii, și mici, ulcioare, cești-strecurători, fructiere, capace. Ceramica la roată imitînd pe aceea grecească și romană este alcătuită printre altele din: amfore, un cantharos, un balsamariu, cupe așa-zise deliene găsite la: Tei, Dămăroaia. Fundenii Doamnei, Cățelu Nou, Tinganu, Bragadiru, Snagov etc. La repertoriul ceramic adăugăm fusaiolele și greutățile în formă de piramidă.

Obiectele de podoabă erau realizate îndeosebi din argint și uneori din bronz.

Fibulele²⁷ din argint sau bronz sînt de mai multe tipuri 1) de tip trac — Certosa — cu un buton terminal, identificate la Tei, Cățelu Nou etc. 2) cu resortul bilateral de la: Tinganu și Cățelu Nou 3) de tipul Nauheim. Trebuie menționate și cele două falere găsite împreună cu monede și brățări în tezaurul, bine cunoscut, de la Herăstrău²⁸.

Brățările din argint, bronz sau fier, aflate la: Cățelu Nou și Bragadiru²⁹ sînt spiralice neînchise cu extremități în forma capului de șarpe.

²⁵ Vlad Zîrba, *Op. cit.*, p. 136, fig. 2.

²⁶ Asupra ceramicii Latene din București vezi: Mioara Turcu, *Ceramica geto-dacă din colecțiile M.I.M.B. în București VII, Materiale de istorie și muzeografie*, 1969, p. 163—178.

²⁷ Mioara Turcu, *Fibule Latene din colecțiile M.I.O.B., în București V, Materiale de istorie și muzeografie*, 1967, p. 167—178.

²⁸ Dorin Popescu, *Noi considerații asupra prelucrării argintului în Dacia, în Studii și referate privind istoria României*, 1954, p. 89—104.

²⁹ Brățara de la Bragadiru a fost găsită în bordeiul 21/1970.

Obiectelor descrise li se adaugă: colierul din argint masiv (Dealul Piscului) cu protome de șarpe, păstrind pe cap striurile ce imită pielea reptilei, precum și o paftă aurită de la Cățelu Nou.

În funcție de documentația prezentă gama reprezentărilor plastice din lut și bronz din așezările getice cuprinde: a) figurine antropomorfe b) figurine zoomorfe c) protome antropomorfe și zoomorfe.

2. Reprezentări zoomorfe din lut: un porc mistreț și un bour.

Astfel legat de credințele geto-dacilor se explică prezența unor reprezentări antropomorfe toate de sex masculin, realizate schematic dintr-o pastă grosolană. Profesorul Radu Vulpe le consideră simulacre, cu o origine mediteraneeă³⁰. Unele serveau și ca amulete, dovada o face o figurină antropomorfă perforată la mijloc, iar existența altora după cum presupune Hadrian Dalcoviciu se leagă de magii și superstiții³¹.

Reprezentările zoomorfe lucrate cu aceeași simplitate ce caracterizează și pe cele antropomorfe sînt alcătuite din două piese de dimensiuni reduse: un porc mistreț și un alt animal căruia îi lipsește capul, dar care îl considerăm că a redat imaginea unui bour, în acele timpuri simbol al forței.

Geto-dacii obișnuiau, adeseori, să-și împodobească vasele cu protome antropomorfe și zoomorfe, executate într-un stil propriu, unele păstrind mult rafinament și gust artistic. În acest sens un fragment ceramic înfățișează un bust de femeie, cu capul ușor înclinat pe umărul drept, avînd o figură ce exprimă mult patetism. Părul bogat pleștănat cu panglică (tenia) pe frunte și cu o cărare mediană, cade pe gît în bucle. Îmbrăcămintea, un chiton amplu drept este prinsă pe umărul stîng cu o agrafă. Reprezentarea a fost lucrată într-un tipar de factură grecească, datînd din epocă elenistică, respectiv sec. II — I î.e.n.

Întregul inventar depistat în așezările getice de pe teritoriul Bucureștilui, dovedește cu prisosință îndeletnicirile populației, bazată pe agricultură, creșterea vitelor, vînat, pescuit, tors, țesut, olărit demonstrat atît prin ceramică cît și prin cuptorul cu reverberație pentru ars oalele

³⁰ Radu și Ecst. Vulpe, *Op. cit.*, în Dacia, III—IV, p. 318.

³¹ Hadrian Dalcoviciu, *Dacia*, 1965, p. 176.

de la Cățelu Nou. Nu trebuie neglijat nici meșteșugul prelucrării metalelor documentat la geții din București prin descoperirea unei locuințe de meșteșugar³² și a unui cuptor de redus minereul degajat la Bragadiru³³ în cursul campaniei de săpături din anul 1969.

Din punct de vedere arheologic, problema ritului de înmormintare a geților din București este foarte slab documentată. Se știe că în lumea

3. Toartă de vas decorată prin două capete de lebede și un creț.

4. Toartă de vas cu o profomă antropomorfă.

acestei populații ritul de înmormintare preferat este cel al incinerății cu mai multe variante. Astfel la prima variantă: resturile cinerare erau depuse în urna special creată; în a 2-a variantă, resturile rezultate din arderea defunctului se puneau direct în groapă, iar ultima variantă se caracterizează prin așezarea resturilor cinerare în groapă, acoperite cu un vas. În București primele două variante amintite au fost în egală măsură dovedite prin descoperiri: la Dămăroala³⁴ unde s-au depistat două variante de incinerăție cu resturile rezultate din ardere, depuse direct într-o groapă de formă cilindrică. Spre deosebire de această situație la Tel și Popești-Leordeni³⁵ resturile rezultate din ardere au fost așezate într-o urnă funerară în jurul căreia se aflau vase adiacente. Încadrarea cronologică a tuturor locuirilor getice din București s-a făcut în cele mai multe cazuri pe baza ceramicii, sau în unele situații datorită monedelor, sau a fibulelor descoperite în complexe. Marea majoritate a așezărilor datează din sec. II—I î.e.n. Excepție de la această

³² *Istoria orașului București*, vol. I, 1963, p. 44.

³³ Mioara Turcu, op. cit., în *București VIII, Materiale de istorie și mizeografie*, p. 52, fig. 2.

³⁴ Dinu V. Rosetti, op. cit., p. 87.

incadrare cronologică face locuirea aflată la Radu Vodă, care prin depistarea unui fragment de vas grecesc cu firnis și a unei mănuși de amforă neșampilată aparținând perioadei elenistice, se poate data începând cu sec. III î.e.n.³⁵ Cu o datare mai veche, ar mai fi de menționat și urmele materiale Latene de la Cernica.

În concluzie, pe teritoriul Capitalei, locuirile getice în cea mai mare parte plasate pe terase deschise neîntărite artificial au format centre cu un caracter sedentar. Nicăieri aici nu vom găsi, ca în alte părți din Muntenia sau din restul țării, așezări cu caracter de cetăți „oppidae”, menite să servească și drept centru de apărare așa cum este cazul Sarmizegetusei³⁶.

Viitoarele cercetări arheologice din București care vor avea în vedere depistarea unor noi vestigii Latene, trebuie să rezolve o serie de probleme, neclarificate încă în această zonă, ca aceea a depistării de noi așezări datînd din perioada de început a culturii materiale getice. De asemenea importante sînt și săpăturile privind studiul în amănunțime al riturilor de înmormîntare ce a aparținut geților de pe aceste meleaguri.

Vestigies gètes examinées à Bucarest

RÉSUMÉ

Dans le périmètre actuel de la Capitale on a identifié plus de 20 stations gètes (III-ème — I s.a.n.è) situées en général sur les rives du Sabar, de la Dimbovița et de la Colentina. Les Gètes ont dressé des habitats ouverts, nonfortifiés à l'exception seulement de l'habitat découverte à Radu Vodă. Comme type d'habitation on a utilisé tant la chaumière que l'habitation de surface, maintes fois munie de fours ou de cheminées ouvertes. Les outils réalisés par les Gètes étaient en fer : couteaux, serpes, ciseaux, hameçons pour ligne de pêche, ciseaux, haches, aiguilles à coudre. Les armes sont aussi en fer. La céramique est exécutée avec la roue et à la main. Les objets d'ornement comportent : des fibules, des bracelets et des colliers, pour la plupart en argent.

Les représentations plastiques des Gètes comportent des figurines anthropomorphes, des figurines zoomorphes, ainsi que des protomes anthropomorphes et zoomorphes. Le rite d'enterrement était celui de l'incinération.

Liste des illustrations

1. Plan de la ville de Bucarest comportant les découvertes Latène.
2. Représentations zoomorphes en terre glaise : un sanglier et un taureau.
3. Anse de vase décorée de deux têtes de cygne et un sarment.
4. Anse de vase à protome anthropomorphe.

³⁵ Vlad Zirra, op. cit., p. 136.

³⁶ Constantin Daicoviciu, Dactil din mănăstiri Orăştiei și începuturile statului scolarizat dac, în S.C.S. fascicula 2/1, p. 113—114.